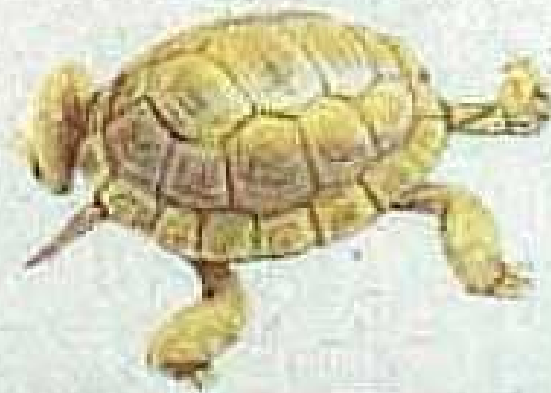

התוכי והצב

אגדת שבט באלובה
(אפריקה מרכזית)

הייתה לו רק כבשה אחת, רק כבשה אחת
לבנה שהוא רעה אותה מבוקר עד ערב. נכון,
כבשה אחת זה מעט מאוד, אבל התוכי לא
התלונן ולא חשב את עצמו עני.

חי פעם תוכי. הוא היה יפה ביותר וגם
טוב-לב.

כל אלה שחיו בסביבה ידעו שהתוכי הוא
טוב-לב, לא חמדן, ותמיד מוכן להתחלק עם
אחרים. ויום אחד בא אליו צב.

– כי עושרו העיקרי היו הנוצות הצבעוניות שלו –
אדומות, צהובות, ירוקות, כחולות וכתומות,
נוצות בכל צבעי הקשת.

"טוב" אמר התוכי "אתן לך, הצב, את הנוצות
היפות שלי. רקוד ותשתעשע בנשף, ואחר כך
תחזיר לי אותן."

תוכי יקר, אצלנו, הצבים, חג היום ואנו מכינים
נשף. אנו נרקוד ונשיר שירים. תן לי את
נוצותיך הצבעוניות. אקשט בהן את ראשי
ואלך לרקוד.

עברו ימים אחדים. התוכי חיכה וחיכה והצב
לא מחזיר לו את הנוצות. "אלך אליו בעצמי"
חשב התוכי ויצא בדרך לכפר שבו חיו
הצבים.

הצב לקח מהתוכי את הנוצות היפות ביותר
והלך איתן הביתה.

התוכי חיפש את הצב שקיבל אצלו את
נוצותיו, אך לא יכול היה להבחין איזה הוא.
והצבים ראו שהתוכי מחפש את אחד מהם..

הוא הגיע לשם וראה המוני צבים. לכולם
ראשים מקושטים בנוצות והם כולם רוקדים.

הביט התוכי הנה והנה, ולכל הצבים נוצות על ראשיהם. אי-אפשר להבחין מי מהם לקח אצלו את הנוצות היפות שלו.

והתחילו לרקוד סביבו, ולצחוק ממנו. הם דפקו בתופים ושרו "התוכי נפל לפח. מחפש למי נתן נוצות. שיחפש, שיחפש, ואנחנו רבים, רבים."

פתאום מולו ראה אישה עם שערות פרועות.
"למה אתה בוכה, תוכי?" שאלה האישה.

גם למחרת ולמחרתיים ולא הצליח למצוא את
הצב שקיבל ממנו נוצות. עצוב התחיל ללכת
הביתה ומרוב דמעות בקושי רואה את דרכו.

והאישה אומרת "אל תדאג. תסרוק לי את
שערות ראשי, מרח אותן בשמן כי לי קשה
הדבר, ידיים שלי כואבות."
התוכי סרק את שערותיה ומרח אותן בשמן.

"נתתי לצב את הנוצות היפות שלי והוא לא
החזיר לי אותן. הלכתי וחיפשתי אותו, אך
אינני יכול להבחין בינו ובין החברים שלו.

תענה לו "מצאתי אותך כבר. לך נתתי את
נוצותיי!"

"לך עוד פעם אל הצבים. מי מהם יהי
הראשון שישיר 'התוכי נפל בפח..' זהו שלקח
אצלך את הנוצות."

וכשרק הצבים התחילו לרקוד סביבו ולשיר,
שר גם הוא "מצאתי אותך. לך נתתי את
נוצותיי!"

התוכי שמע בקול האישה.

אך הוא לא שכח את האישה. ועבור העצה
הטובה נתן לה את הכבשה שלו במתנה.

כשרק שמעו הצבים את שירו של התוכי,
זרקו את הנוצות שלהם והתפזרו. והתוכי
אסף את כל הנוצות, נעשה שוב יפה והלך
הביתה.